Skuggan

H.C. Andersen. Öfversättning från danskan af Karl Johan Backman (1877).

I de heta länderna, der kan solen riktigt bränna; menniskorna blifva der alldeles mahognybruna. Men det var nu endast till de heta länderna, en lärd man hade kommit från de kalla. Der trodde han sig nu kunna springa omkring liksom der hemma, men det blef han snart vand ifrån. Han och alla förståndiga menniskor måste stanna inne; fönsterluckor och dörrar förblefvo hela dagen stängda; det såg ut som om hela huset sofvit eller ingen varit hemma. Den smala gatan med de höga husen, der han bodde, var också byggd så, att solen måste ligga på der från morgon till qväll; det var verkligen omöjligt att uthärda. — Den lärde mannen från de kalla länderna, det var en ung man, en klok man, tyckte, att han satt i en glödande ugn; det tog på honom, så att han blef helt mager, till och med hans skugga krympte i hop; hon blef mycket mindre än der hemma, solen tog äfven på henne. De lefde upp först på aftonen, då solen var nere.

Det var ett riktigt nöje att se på; så snart ljuset bars in i rummet, sträckte sig skuggan uppåt hela väggen, ja, till och med fram i taket, så lång gjorde hon sig; hon måste sträcka ut sig för att hemta krafter. Den lärde gick ut på altanen för att sträcka ut sig der, och allt efter som stjernorna kommo fram i den härliga klara luften, var det honom, som om han lefvat upp igen. På alla altaner vid gatan — och i de varma länderna har hvarje fönster en altan — kom folk ut, ty luft måste man ha, äfven om man är van att vara mahogny. Det blef så lifligt både uppe och nere. Skomakare och skräddare, alla menniskor flyttade ut på gatan, dit kommo bord och stolar, och ljus brunno, ja, öfver tusen ljus, och den ena talade och den andra sjöng, och menniskorna promenerade, vagnarna foro och åsnorna gingo: klingklingelikling, ty de hade klockor på sig; lik begrofvos under psalmsång, gatpojkarne afbrände trollkäringar, och kyrkklockorna ringde — ja, det var riktigt lifligt nere på gatan. Endast i det hus, som låg midt emot det, i hvilket den främmande lärde mannen bodde, var det alldeles tyst; och likväl bodde der någon, ty på altanen stodo blommor; de växte så vackert i solhettan, och det kunde de icke utan att bli vattnade, och någon måste ju vattna dem; det måste således finnas folk der inne. Dörren der kom äfven upp fram på aftonen, men det var mörkt der inne, åtminstone i det yttre rummet; längre inifrån ljöd musik. Den främmande lärde mannen tyckte, att den var alldeles makalös, men det kunde väl också hända, att han blott inbillade sig det, ty han fann allting makalöst der ute i de varma länderna, bara der icke funnits någon sol. Den främmandes värd sade, att han icke visste, hvem som hade hyrt grannens hus; man såg ju ingen menniska, och hvad musiken angick, tyckte han, att den var grufligt tråkig. — Det är alldeles som om någon sutte och öfvade sig på ett stycke, som han icke kan komma ut med, allt jemt samma stycke. Jag tar väl ut det, säger han nog; men han tar dock aldrig ut det, huru länge han än spelar.

En natt vaknade främlingen; han sof för öppen altandörr, gardinen framför den lyftes af vinden, och han tyckte, att det kom en underbar glans från grannens altan; alla blommorna lyste som lågor i de vackraste färger, och midt ibland blommorna stod en smärt, fager jungfru; det var som om äfven hon lyst. Det stack honom verkligen i ögonen; han spärrade också upp dem på vid gafvel och kom alldeles ur sömnen. Med ett språng stod han på golfvet; helt sakta gick han bakom gardinen, men jungfrun var borta, glansen var borta; blommorna lyste alls icke, men stodo mycket vackra som alltid; dörren stod på glänt, och långt inne klingade musiken så mild och härlig, att man riktigt kunde falla i ljufva tankar dervid. Det var då liksom ett trolleri, och hvilken bodde der? Hvar var den egentliga ingången? I hela

bottenvåningen var det handelsbod vid handelsbod, och der kunde ju folk icke alltid springa igenom.

En afton satt främlingen ute på sin altan; inne i rummet bakom honom brann ljuset, och då var det ju helt naturligt, att hans skugga gick öfver på grannens vägg. Ja, der satt hon midt emot bland blommorna på altanen, och då främlingen rörde sig, rörde sig äfven skuggan, ty det gör hon.

— Jag tror att min skugga är det enda lefvande, man ser här midt emot, sade den lärde mannen. Se, huru nätt hon sitter bland blommorna; dörren står halft på glänt; nu borde skuggan vara så klok och gå in, se sig omkring och så komma och berätta mig, hvad hon sett. Ja, du borde göra gagn! sade han på skämt. Var så god och stig in! Nå, går du? Och så nickade han åt skuggan, och skuggan nickade igen. Ja, så gå då, men stanna inte qvar! Och främlingen reste sig, och hans skugga der borta på grannens altan reste sig äfven; och främlingen vände sig, och skuggan vände sig äfven; ja, om någon riktigt hade lagt märke dertill, skulle han tydligt kunnat se, att skuggan gick in genom den halföppna altandörren hos grannen, just som främlingen gick in i sitt rum och lät den långa gardinen falla ned efter sig.

Följande morgon gick den lärde mannen ut för att dricka kaffe och läsa tidningar. — Hvad vill det här säga? sade han, då han kom ut i solskenet; jag har ju inte någon skugga! Hon gick således verkligen bort i går afton och har inte kommit tillbaka! Det var då bra förtretligt!

Och det förargade honom, men icke så mycket derför, att skuggan var borta, utan derför, att han visste, att det fans en historia om en man utan skugga; den kände ju alla menniskor der hemma i de kalla länderna till, och om nu den lärde mannen komme och berättade sin, skulle man säga, att han gick och apade efter, och det behöfde han icke. Han föresatte sig derför att alls icke tala derom, och det var förståndigt tänkt.

Om aftonen gick han ut på sin altan igen; ljuset hade han mycket riktigt satt bakom sig, ty han visste, att skuggan alltid vill ha sin herre till skärm; men han kunde icke locka fram henne. Han gjorde sig liten, han gjorde sig stor, men det fans ingen skugga, och ingen kom; han sade: hm! hm! men det hjelpte icke.

Förargligt var det, men i de varma länderna växer nu allting så hastigt, och efter åtta dagars förlopp märkte han till sin stora belåtenhet, att en ny skugga växte ut från benen på honom, när han kom i solsken; roten måtte ha stannat qvar. Efter tre veckors förlopp hade han en ganska försvarlig skugga, hvilken, då han begaf sig hem till de nordliga länderna, växte mer och mer under resan, så att hon slutligen var så lång och stor, att hälften hade varit nog.

Så kom den lärde mannen hem, och han skref böcker om hvad som var sant i verlden och om hvad som var godt och hvad som var skönt, och det gick dagar och det gick år; det gick många år.

Då sitter han en afton i sitt rum, och så knackar det helt sakta på dörren.

— Stig in! sade han, men ingen kom. Då öppnar han, och framför honom stod en så utomordentligt mager man, att han blef helt underlig till mods. För öfrigt var mannen särdeles fint klädd; det måtte ha varit en förnäm man.

— Med hvem har jag den äran att tala? frågade den lärde.

— Ja, jag kunde just tro, att ni inte skulle känna igen mig! sade den fine mannen. Jag har blifvit så mycket kropp, jag har riktigt fått både kött och kläder. Ni har säkert aldrig tänkt att få se mig i en sådan välmåga. Känner ni inte igen er gamla skugga? Ja, ni har säkert inte trott att jag någonsin mera skulle komma igen. Mig har det gått särdeles väl, sedan jag sist var hos er; jag har i alla afseenden blifvit mycket välmående; skall jag köpa mig fri från tjensten, så kan jag det! Och så skramlade han med en hel knippa dyrbara berlocker, som hängde vid klockan, och han stack sin hand in i den tjocka guldkedja, som han bar om halsen; åh, hvad alla fingrarna lyste af diamantringar! Och allt detta var verkligt.

— Nej, jag kan inte hemta mig från min förvåning, sade den lärde mannen. Hvad vill då allt detta säga?

— Ja, någonting vanligt är det inte, sade skuggan; men ni sjelf hör ju inte heller till det vanliga, och jag, det vet ni nog, har, allt ifrån det jag var liten, trampat i edra fotspår. Så snart ni fann, att jag var mogen att gå allena ut i verlden, gick jag min egen väg. Jag är i de allra briljantaste omständigheter, men det kom ett slags längtan öfver mig att se er en gång, innan ni dör, ty ni måste ju dö! Jag ville äfven gerna återse de här länderna, ty man håller ändå alltid af fäderneslandet. — Jag vet, att ni fått en annan skugga i stället; är det något jag är skyldig henne eller er? Var bara så god och säg det!

— Nej, är det verkligen du? sade den lärde mannen. Det var då högst märkvärdigt! Aldrig hade jag trott, att ens gamla skugga skulle kunna komma tillbaka som menniska.

— Säg mig hvad jag har att betala, sade skuggan, ty jag vill ogerna stå i något slags skuld!

— Huru kan du tala så? sade den lärde mannen. Huru kan det här bli tal om någon skuld? Var så fri som någon! Jag gläder mig utomordentligt öfver din lycka. Sitt ned, gamle vän, och berätta mig bara litet om, huru det gått till och hvad du såg midt emot hos grannens der i de varma länderna!

— Ja, det skall jag berätta er, sade skuggan och satte sig ned; men då måste ni också lofva mig, att ni aldrig för någon här i staden, hvar ni än må träffa mig, talar om, att jag varit er skugga. Jag har i sinnet att förlofva mig; jag kan föda mer än en familj.

— Var fullkomligt lugn! sade den lärde mannen; jag skall inte säga för någon, hvem du egentligen är. Här är min hand derpå! Jag lofvar det, och en man ett ord!

— Ett ord en skugga! sade skuggan, ty så måste hon ju tala.

Eljest var det verkligen alldeles märkvärdigt, huru mycket menniska hon var; alldeles svartklädd var hon, och det i det allra finaste svarta kläde, lackerade stöflar och hatt, som kunde fällas i hop, så att den blef bara kulle och brätten, för att icke tala om hvad vi redan känna, berlocker, halskedja af guld och diamantringar. Ja, skuggan var utomordentligt väl klädd, och det var just detta, som gjorde henne till en riktig menniska.

— Nu skall jag berätta, sade skuggan, och så satte hon sina fötter med de lackerade stöflarna så hårdt hon kunde ned på armen af den lärde mannens nya skugga, hvilken låg som en pudelhund vid hans fötter, och det gjorde hon nu antingen af högmod eller kanske för att få den att fastna vid; och den liggande skuggan höll sig så lugn och stilla för att riktigt höra på; hon ville nog veta, huru man så der kunde komma lös och tjena sig upp till sin egen herre.

— Vet ni hvem som bodde i grannens hus? sade skuggan; det var den vackraste af alla, det var Poesien! Jag var der i tre veckor, och det är lika verksamt, som om man lefde i tre tusen år och läste allt som blifvit diktadt och skrifvet; ty det säger jag, och det är rätt. Jag har sett allt, och jag vet allt!

— Poesien! ropade den lärde mannen. Ja, ja — hon är ofta en eremit i de stora städerna. Poesien! Ja, jag såg henne ett enda kort ögonblick, men sömnen satt mig i ögonen. Hon stod på altanen och lyste, som norrskenet lyser. Berätta, berätta! Du var på altanen, du gick in genom dörren och så — —

— Så var jag i försalen, sade skuggan. Ni har alltid suttit och sett åt försalen. Der fans alls intet ljus, der var ett slags skymning; men den ena dörren stod öppen midt för den andra i en lång rad af rum och salar; och der var så upplyst, att jag rent af skulle ha blifvit dödad af ljus, om jag kommit ända in till jungfrun. Men jag var försigtig, jag gaf mig tid, och det bör man göra.

— Och hvad såg du sedan? frågade den lärde mannen.

— Jag såg allting, och jag skall berätta er det; men — det är alls inte stolthet af mig, men — såsom fri och med de kunskaper jag har, för att inte tala om min goda ställning, mina förträffliga omständigheter, — så önskade jag gerna, att ni ville säga ni till mig.

— Ursäkta! sade den lärde mannen; det är en gammal vana, som sitter uti. Ni har fullkomligt rätt, och jag skall komma i håg det. Men berätta mig nu allt hvad ni såg!

— Allting! sade skuggan; ty jag såg allt och jag vet allt.

— Huru såg det ut i de innersta salarna? frågade den lärde mannen. Var det som i den friska skogen? Var det som i en helig kyrka? Voro salarna som den stjernklara himmeln, då man står på de höga bergen?

— Allting var der! sade skuggan. Jag gick ju inte ända in, jag stannade i det yttersta rummet, i skymningen; men der stod jag särdeles väl; jag såg allting och jag vet allting. Jag har varit vid Poesiens hof, i försalen!

— Men hvad såg ni? Gingo alla forntidens gudar genom de stora salarna? Kämpade de gamla hjeltarne der? Lekte der söta barn och berättade sina drömmar?

— Jag säger er, att jag var der, och ni förstår väl, att jag såg allt, som der var att se. Hade ni kommit dit, hade ni inte blifvit menniska, men det blef jag. Och tillika lärde jag mig känna min innersta natur, mina medfödda anlag, min slägtskap med Poesien. Ja, då jag var hos er, tänkte jag inte derpå, men alltid, det vet ni, blef jag så underbart stor, då sol gick upp och sol gick ned; i månsken var jag nära nog tydligare än ni sjelf. Jag förstod inte då min natur, men i försalen blef den klar för mig; jag blef menniska! — Mogen kom jag ut; men ni var inte längre i de varma länderna; som menniska skämdes jag att gå som jag gick; jag behöfde stöflar, kläder, hela denna menniskofernissa, som gör menniskan igenkännelig. Jag styrde kosan, ja, för er säger jag det, ni sätter ju inte in det i någon bok, jag styrde kosan till bakelsegummans klädning och gömde mig under den; gumman tänkte inte på, huru mycket hon gömde; först på aftonen gick jag ut; jag sprang i månskenet omkring på gatan; jag sträckte ut mig uppåt väggen, det kittlar så skönt i ryggen! Jag sprang upp och jag sprang ned,

tittade in genom de högsta fönster, in i salen och upp på taket; jag tittade in, dit ingen annan kunde titta, och jag såg hvad ingen annan såg, hvad ingen skulle se. Det är i sjelfva verket en nedrig verld! Jag skulle inte vilja vara menniska, om det nu inte en gång vore antaget, att det är något att vara det. Jag såg det allra otänkbaraste hos hustrurna, hos männen, hos föräldrarna och hos de söta, makalösa barnen; — jag såg, sade skuggan, hvad ingen menniska borde få veta, men som alla så gerna vilja veta: grannens fel. — Hade jag skrifvit en tidning, skulle den minsann ha blifvit läst; men jag skref direkt till personen sjelf, och det blef en förskräckelse i alla städer, till hvilka jag kom. De blefvo så rädda för mig; och de höllo så utomordentligt af mig. Professorerne gjorde mig till professor, skräddarne gåfvo mig nya kläder, så att jag är väl försedd; myntmästaren slog mynt åt mig, och hustrurna sade, att jag var så vacker, — och så blef jag den man jag är, och nu säger jag farväl. Här är mitt kort, jag bor på solsidan och är alltid hemma i regnväder. Och så gick skuggan.

— Det var då märkvärdigt! sade den lärde mannen.

År och dag förgingo; då kom skuggan igen.

— Hur står det till? frågade hon.

— Ack, sade den lärde mannen, jag skrifver om det sanna och det goda och det sköna, men ingen bryr sig om att höra sådant; jag är alldeles förtviflad, ty jag tager mig så nära deraf.

— Men det gör inte jag, sade skuggan; jag blir fet, och det är det man skall söka att bli. Ja, ni förstår er inte på verlden. Ni blir krasslig deraf. Ni måste resa. Jag gör en resa i sommar; vill ni följa med? Jag skulle gerna vilja ha en reskamrat. Vill ni resa med som skugga? Det skulle bli mig ett stort nöje att ha er med; jag bekostar resan.

— Det der går väl långt! sade den lärde mannen.

— Det är allt efter som man tager det, sade skuggan. Det skall göra er särdeles godt att resa. Om ni vill bli min skugga, så skall ni få allting fritt under resan.

— Det är för galet! sade den lärde mannen.

— Men sådan är nu verlden, sade skuggan, och sådan blir den! Och så gick skuggan.

Den lärde mannen hade det alldeles icke bra, och sorg och plågor följde honom, och hvad han talade om det sanna, goda och sköna, det var för de flesta liksom rosor för en ko. Slutligen blef han riktigt sjuk.

— Ni ser verkligen ut som en skugga! sade folk till honom, och det gick en rysning genom den lärde mannen, ty han hade sina egna tankar dervid.

— Ni bör resa till ett bad, sade skuggan, som kom och besökte honom; det är inte annat att göra. Jag skall taga er med för gammal bekantskaps skull; jag betalar resan och ni gör beskrifningen och muntrar mig litet under vägen. Jag ämnar mig till ett bad; mitt skägg växer inte ut som det skulle; det är också en sjukdom, och skägg måste man ha. Var nu förståndig och tag emot anbudet! Vi resa ju som kamrater.

Och så reste de. Skuggan var nu herre, och herrn var nu skugga; de åkte med hvarandra, de redo och gingo tillsammans, sida vid sida, framför och bakefter, allt efter som solen stod; skuggan visste alltid att hålla sig på herrplatsen, men detta tänkte den lärde mannen icke så mycket på; han var en mycket godhjertad menniska och särdeles mild och vänlig, och så sade han en dag till skuggan: Efter som vi nu blifvit reskamrater, såsom vi äro, och vi tillika vuxit upp tillsammans allt ifrån barndomen, så kunde vi väl dricka duskål; det är ändå mera förtroligt.

— Ni säger något! sade skuggan, som ju nu var den egentlige herrn. Det är mycket öppet och välment sagdt, jag vill vara lika välment och öppen. Ni, som är en lärd man, vet nog säkert, huru underlig naturen är. Somliga menniskor kunna inte fördraga att röra vid gråpapper, ty då få de ondt; på andra går det genom merg och ben, om man gnider en spik mot en glasruta. Jag har en likadan känsla, då jag hör er säga du till mig; jag känner mig liksom nedtryckt till jorden, till min första ställning hos er. Ni ser att det är en känsla, som inte är stolthet. Jag kan inte låta er säga du till mig, men jag skall gerna säga du till er, så är hälften undangjord.

Och så sade skuggan du till sin forne herre.

— Det är ändå bra galet, att jag skall säga ni, då hon säger du! tänkte han, men nu måste han hålla ut.

Så kommo de till en badort, der det fans många främlingar, och bland dessa en vacker kungadotter, som hade den sjukdomen, att hon såg allt för väl, och det var nu så ängsligt.

Strax på stunden märkte hon, att han, som hade kommit, var en helt annan person än alla de andra. — Han är här för att få sitt skägg att växa, säger man; men jag ser den rätta orsaken: han kan inte kasta skugga.

Nyfiken var hon, och så gaf hon sig på promenaden genast i språk med den främmande herrn. Såsom en kungadotter behöfde hon ej göra många omständigheter, och så sade hon: Er sjukdom är, att ni inte kan kasta skugga.

— Ers kunglig höghet måste vara betydligt på bättringsvägen, sade skuggan; jag vet, att ert onda består uti, att ni ser allt för väl, men det har gifvit med sig, ni är botad. Jag har just en alldeles ovanlig skugga. Ser ni inte den der personen, som alltid följer med mig? Andra menniskor ha en vanlig skugga, men jag tycker inte om det vanliga. Man ger sin betjent finare kläde i livréet, än man sjelf begagnar, och på samma sätt har jag låtit putsa upp min skugga till menniska; ja, som ni ser, har jag till och med gifvit henne en skugga. Det är mycket dyrt, men jag tycker om att ha något för mig sjelf.

— Huru! tänkte prinsessan; skulle jag verkligen ha blifvit botad? Denna badort är den första som fins; vattnet har i vår tid alldeles underbara krafter. Men jag reser inte bort, ty nu blir här roligt; den der främlingen tycker jag särdeles mycket om. Bara inte hans skägg växer, ty då reser han sin väg!

Om aftonen dansade kungadottern och skuggan i den stora balsalongen. Hon var lätt, men främlingen var ännu lättare; en sådan dansör hade hon aldrig haft. Hon sade honom från hvilket land hon var, och han kände landet; han hade varit der, men då var hon icke hemma. Han hade tittat in genom fönstren både ofvan och nedan; han hade sett både det ena och det andra, och så kunde han svara kungadottern och göra anspelningar, så att hon blef helt

förvånad. Han måste vara den visaste man på hela jorden; hon fick en sådan aktning för hans vetande, och då de sedan åter dansade med hvarandra, blef hon förälskad i honom, och det kunde han ganska väl märka, ty hon var färdig att se rakt igenom honom. Så dansade de ännu en gång, och då var hon nära att säga honom det; men hon var försigtig, hon tänkte på sitt land och rike och på de många menniskor, öfver hvilka hon skulle regera. — En vis man är han, sade hon till sig sjelf; det är bra; och väl dansar han, det är också bra; men månne han har grundliga kunskaper? Detta är lika vigtigt; han måste examineras. Och så började hon så smått att fråga honom något af det allra svåraste; hon skulle icke sjelf kunnat svara derpå, och skuggan gjorde en helt underlig min.

— Det der kan ni inte svara på! sade kungadottern.

— Det hör till mina barnkunskaper, sade skuggan; jag tror till och med, att min skugga der borta vid dörren kan svara derpå.

— Er skugga! sade kungadottern. Det skulle vara högst märkvärdigt.

— Ja, jag säger inte bestämdt, att hon kan, sade skuggan, men jag skulle tro det, efter som hon nu i så många år följt mig och hört på; jag skulle tro det. Men ers kunglig höghet torde tillåta, att jag gör er uppmärksam på, att hon är så stolt öfver att gå och gälla för en menniska, att hon, om hon skall vara vid riktigt godt lynne — och det måste hon vara för att svara väl — måste behandlas alldeles som en menniska.

— Det tycker jag inte illa om! sade kungadottern.

Och så gick hon till den lärde mannen borta vid dörren, och hon talade med honom om sol och måne och om menniskorna både utvändigt och invändigt, och han svarade så klokt och väl.

— Hvad det måste vara för en man, som har en så vis skugga! tänkte hon. Det skulle vara en ren välsignelse för mitt folk och rike, om jag valde honom till min gemål. — Jag gör det!

Och de voro snart öfver ens, både kungadottern och skuggan; men ingen skulle få veta något derom, innan hon kommit hem i sitt eget rike.

— Ingen, icke ens min skugga! sade främlingen, och dervid hade han sina egna tankar.

Så voro de i landet, der kungadottern regerade, då hon var hemma.

— Hör nu, min gode vän, sade skuggan till den lärde mannen, nu har jag blifvit så lycklig och mäktig som någon kan bli, och nu vill jag äfven göra något synnerligt för dig. Du skall alltid bo hos mig på slottet, åka med mig i min kungliga vagn och få två hundra tusen kronor om året; men då måste du också låta kalla dig skugga af alla och en hvar; du får inte nämna, att du någonsin varit menniska, och en gång om året, när jag sitter på altanen i solskenet och visar mig, måste du ligga vid mina fötter, såsom en skugga bör. Jag kan säga dig, att jag gifter mig med kungadottern; i afton skall bröllopet firas.

— Nej, det är då allt för galet! sade den lärde mannen. Det vill jag inte, det gör jag inte! Det är att bedraga hela landet och kungadottern med. Jag talar om alltsammans, att jag är menniskan och du skuggan och att du bara är påklädd.

— Det är ingen som tror det, sade skuggan. Var nu förståndig, annars ropar jag på vakten!

— Jag går direkt till kungadottern, sade den lärde mannen.

— Men jag går först, sade skuggan, och du går i arrest! Och det måste han, ty skildtvakterne lydde den, som de visste att kungadottern skulle ha.

— Du darrar! sade kungadottern, då skuggan kom in till henne. Har någonting händt? Du får inte bli sjuk till i afton, då vi skola hålla bröllop.

— Jag har upplefvat det förfärligaste man kan upplefva! sade skuggan. Tänk dig — ja, en sådan der eländig skugghjerna kan då inte uthärda mycket — tänk dig, min skugga har blifvit galen; hon tror, att hon är menniskan, och att jag — tänk dig bara — att jag är hennes skugga!

— Det är förskräckligt! sade prinsessan; hon är väl inspärrad?

— Ja, det är hon. Jag fruktar, att hon aldrig kommer sig.

— Stackars skugga! sade prinsessan; hon är bra olycklig. Det vore en verklig välgerning att befria henne från den smula lif hon har, och när jag riktigt tänker på saken, så tror jag att det blir nödvändigt, att man gör af med henne i all tysthet.

— Det är verkligen hårdt, sade skuggan, ty det var en trogen tjenare! Och så uppgaf skuggan liksom en suck.

— Ni har en ädel karakter! sade kungadottern.

Om aftonen var hela staden illuminerad och kanonerna fyrades af: bom! och soldaterne skyldrade gevär. Det var något till bröllop! Kungadottern och skuggan gingo ut på altanen för att visa sig och få ännu ett hurra.

Den lärde mannen hörde icke något af allt detta, ty honom hade de tagit lifvet af.

Källa och rättelser

Texten är hämtad, 21 okt. 2026, från Project Runeberg, *Sagor och berättelser*, del 1 (Stockholm 1877), sidorna 366–378. Stavning, ordval och styckeindelning följer 1877 års utgåva.

Texten är lätt redigerad.